

Em. mi. & Reu. mi. Dni.

Venerabilis Societas IESV inter

precipua illius Instituti munera à sancta Sede Apostolica habet inuictam Sacramentorum Christianidelibus administratione, & Verbi Dei prædicationem, Vnde Paulus III. in Bulla, quæ incipit, *Cum inter ceteras*, Dat. anno 1545. concedit facultatem quibuscunque à Praposte Societatis pro tempore existente deputatis in quibuslibet Ecclesijs, & locis, ac plateis communibus, seu publicis, & alijs vbiq. locorum, Clero, & Populo verbum Dei prædicandi, proponendi, & interpretandi, ac eos iam veritatis edocendi, & ad bene, & recte viuendum, ita vt in illis verbo pariter, & exemplo ædificentur, in Domino adhortandi, & admonendi, ac pariter ante vel post celebrationem Missæ, aut etiam Christianidelibus Eucharistia, & alia Ecclesiastica Sacramenta sine alicuius præiudicio ministrandi Diocesanorum locorum, Rectorum Parochialium, & aliarum Ecclesiarum, aut quorumvis aliorum licentia desuper minime requisita cum decreto, quod nemo ex illis super præmissis, & eorum singulis per quoscunque quomodolibet molesterur, impediatur, aut inquietetur, & alijs clausulis amplissimis, vt ex eius Constitutionis tenore, quæ datur, & idem Pontifex in alia Constitutione, quæ incipit, *Licet debitum*, de anno 1549. concessit vt omnes, & singuli Christianideles cuiuscunque conditionis existant, qui verbi Dei concionibus, seu prædicationibus fœdiorum, seu fratrum Societatis huiusmodi in Ecclesijs vbi concionabuntur, interfuerint diebus huiusmodi Missas, & alia diuina officia, audire, & Ecclesiastica Sacramenta ibidem recipere liberè, & licite valeant; nec ad id ad proprijs Parochiales Ecclesias accedere. teneantur. Vnde Iulius III. in confirmatione Instituti Societatis anno 1550. ponit Societatem ad hoc potissimam fuisse institutam, vt ad fidei defensionem, & propagationem, & profectum animarum in vita, & doctrina Christiana per publicas prædicationes, lectiones, & aliud quodcunque verbi Dei ministerium, ac spiritalia exercitia puerorum, & rudium in Christianismo institutionem Christianidelium in confessionibus audiendis, ac cæteris Sacramentis ministrandis spirituales consolationem præcipue intendunt, &c. de qua prædicatione, & Sacramentorum administratione disponunt Constitutiones Societatis, par. 7. cap. 4. §. 4. & 5. & alibi.

Nec etiam hoc est tam proprium Societatis, vt non etiam ceteris Mendicantium Ordinibus conueniat, quia imò idè ferè statuitur in Clementina *Dudum, de sepulturis*, ad fauorem omnium Mendicantium ibi,

A Quod

Quod si Prælati Fratribus Mendicantibus ad Confessiones audiendas exhibere licentiam recusauerint, tunc Summus Pontifex de plenitudine potestatis eis licentiam gratiose concedit, & impartitur.

Illustrissimus D. Archiepiscopus Valentinus aduersarius ipso Societatis I. E. S. V. Instituto non obstante, & contra Iuris communis dispositionem à sex annis Patribus Societatis Confessiones audiendi, & verbum Dei prædicandi facultatem denegauit, licet ipsi parati sint, & fuerint ad formam dictæ Clementinæ, & Sacri Concilij Tridentini examini, & alijs necessarijs se ipsos subijcere.

Ad remouendam hanc Archiepiscopi tam firmam determinationem, multa adhibita sunt media. Primo quidem ex parte Patrum satisfaciendo sincerè eis, quæ à vulgaribus, & male affectis Archiepiscopo dicebantur, & ab illo alta mente tenebantur, & nihilominus se ipsos illi in omnibus omni modo humiliando; & deinde ex parte etiam grauissimorum virorum, sed nunquam ab hac inflexibilitate dimoueri poterat, nisi quod vni, vel alteri ad Proregum, & aliarum personarum similium instantiam, quibus negare non poterat, confessiones audiendi, & concionandi licentiam concessit.

Ea propter fuerunt coacti. Patres hanc Sacram adire Congregationem instantes, vt ipsa pro bono animarum, & pro exercitio proprij instituti Societatis ad Nunciacionem Sedis Apostolicæ in partibus Hispaniarum scriberet pro informatione, vt, Proponente F. mainentissimo D. Cardinali Triultio, & citato Doctore Iosepho Barbeo Archiepiscopi Agente, ipsoq. audito, fuit factum ex decreto mensis Aprilis anni præteriti 1645.

Hodie **Illustrissimus D. Aduersarius** ad colorandam hanc non admissiōnem longam adducit scripturam ex cuius serie non solum apparet insufficientia causarum, sed illius conuincitur amaritudo animi, dum Religiosos alioquin doctos, & prudentes non solum mali animi, & ignorantie nota indigitat, sed ipsos hæresi, & Maumethanæ impietatis vitio laborantes sine vlllo fundamento coram hac Sacra Congregatione, ac alijs iniurijs grauat, quæ ommissis veri facti historijs ex fabellis quibusdam, & vulgariū hominū dictis canonizat: Vnde nec est opus pro eorum confutatione Eminentissimos grauare, sed satis erit ad particulares causas, quæ octo sunt, ab Archiepiscopo obiectas breuibus, & cursim, quia leuissimæ sunt respondere; cæterum ne in actis huius Sacræ Congregationis exaggerationes, & fabulæ contra Societatem sine responsione remanerent, datur responsio sufficiens, & exponitur verus casus, & rei gestæ historia in manibus Eminentissimi D. Ponentis, & Illustrissimi D. Secretarij.

Primo, igitur Archiepiscopus pro causa non admissiōnis adducit Patres Societatis de anno 1612. Hieronymum Simonem Presbyterum Valenti-

lentiam cum sima Sandicatis defuncti, in publicis concionibus lau-
dasse, illius miracula recitasse, & cultum illi contra sacros Canones
exhibendam dicitasse.

Secundo, Canonicum Segobricensem gestibus solum, & non verbis Sa-
cramentalem confessionem exercere posse dicentem, confouisse, &
proinde ipsos Societatis Religiosos in sententiam illorum Hæretico-
rum, qui negant Confessionem hominibus faciendam, & soli Deo cō-
fiteri posse autumant, incidisse.

Tertio, Mulierem coniugatā sine licentia ipsius Archiepiscopi in Mona-
sterio Carmelitarum Discalceatarum habitum Regularum assumere,
& ad Nouitiatum admittere Viro adhuc in sæculo degente consuluisse.

Quarto, schedulas cum insignibus Archiepiscopi ex ipsius præcepto à
confessariis inter poenitentibus tempore Paschali in loco confessionis
consignandas, ab ipsis iamitoribus, & culinarijs aliquibus consignatas
fuisse.

Quinto, modum restituendi commune Vectigal ab Ecclesiasticis solutū
in emptione carniū ab Archiepiscopo tractatum Religiosorum So-
cietatis suafu à Magistratu fuisse reuocatum, & alium modum pro ipsa
restitutione secundum instructionem eorundem Religiosorum con-
tra mentem Archiepiscopi introductum, & seruat.

Sexto, Mulieri, quæ sepulturam in eorum Ecclesia elegerat, ne Missas
duas pro anima sua legato mandaret, interdixisse, ipsamque mulie-
rem sine cruce, & sine luce ad Ecclesiam propriam deferri curasse.

Septimo, Religiosum in Collegio Gandensi publicum percussorem Cle-
rici ab excommunicatione absoluisse, ipsum tanquam non excom-
municatum se gerere posse dixisse, & Curatos Archiepiscopatus Va-
lentini ignorantes vocasse.

Octauo, Hominis facinorosi ex Ecclesia Collegiata Gandensi artificio-
sam Magistratum extractionem à quodam Religioso Societatis IESV
fuisse laudatam tanquam licitam, licet aperte fuerit contra immuni-
tatem Ecclesie.

Ad primum respondetur. Primo, hunc casum non dedisse causam non
admissionis, cum hoc acciderit de anno 1617. non admissio autem
coeperit circa annum 1640. vt ipse Archiepiscopus fatetur.

Secundo, quod alij Patres aliorum Ordinum Regularium, vt ipsemet
Archiepiscopus fatetur, hunc laudauerunt, & tamen nequaquam
hac poena sunt mulctati.

Ad secundum aliud est dicere, quod confessio fieri possit per nutus si-
ne verbis; vt muti faciunt, quod per semidementiam ille Canonicus
dicebat, aliud, quod confessio Sacramentalis non sit necessaria, vt i Ar-
chiepiscopus exagerat, ille Canonicus nunquam negauit confessionē,

fuit carceribus detinuit in carcere, ut confessionem ipsam genui-
moque p[ro]p[ri]o possit optinere. unius d[omi]ni p[ro]p[ri]um sicut nulli. sicut
Secundo, nec id quod Canonicus dicebat, laudantes Patres Societatis,
sicut etiam ille Canonikus esset bonus sicut in d[omi]ni. Patres illius et
tertio, & ad talem opinionem relinquendum veritas & scriptis indu-
centibus, ut casus d[omi]ni Doctoris. Hic non in illis Canonikus Valentinus ad
hunc casum d[omi]ni Archivio Domini professionem sicut probari potest
quo apparet, quod Archiepiscopus non iustitiam facti ductus sed
sua opinionem, vel falsa suggestionem Patres damnatum & tamen ad
Tercio, in eodem casu dedit causam non admissi, quia fuit de au-
toritate d[omi]ni & fuit de annis antequam admitteretur illud apparet cau-
sam ad Archiepiscopo adducere non moras esse, sed mendicantem in no-
Quarto, quod eandem tollit dubitationem sicut in p[ro]ph[et]a fuisse ten-
tionis Patres, Archiepiscopus tam pronidus non defuisse remedium
dedit quod cogit d[omi]ni in Casu huiusmodi Patres ad officium San-
ctissimi in quibus dicitur, quod non sicut in eo, nec una eos ab au-
diendis in officio dicitur in p[ro]ph[et]a p[ro]ph[et]a quod non sicut in eo, nec una
eius in eodem in d[omi]ni Archiepiscopi figuram, & sane conuincitur
D. Archiepiscopus d[omi]ni in eodem in p[ro]ph[et]a p[ro]ph[et]a, d[omi]ni ex tam f[ro]li-
caulis Patres Societatis (quod a tot Summis Pontificibus uti p[ro]ph[et]a
eius fidei in eodem in p[ro]ph[et]a p[ro]ph[et]a, & hereticali labe no-
tare non dubitavit p[ro]ph[et]a p[ro]ph[et]a, ut in aliquam ipsi satisfactionem
fuerit hoc per imp[er]ia Sacrae Congregationis auctoritatem, deponere
possent non sicut in eo, nec una in eo, nec una in eo, nec una in eo,
Ad tertium respondetur primo, ut ad precedentes, quod hic casus non
dedit causam non admissi, cum acciderit de anno 1638, in eo
Secundo, in casu d[omi]ni annuatio, quia in sacris Canonibus toto titulo
de Congregat[io]ne de conversione interdicuntur profecto Regularis sine
consensu alterius coniugis, & absque eo, quod eorum alter profiteat[ur]
si adit dubitatio incontinentia. In casu autem nostro Archiepi-
scopus supponit necessarium esse ipsius consensum ad suscipiendum
habitu[m], & hoc in Conuentu exempto, quod nec probatum nec pro-
bati potest. Quia quera talis consensus non videtur necessarius sal-
tem in Monasterio exempto, in quo ipse iurisdictionem non habet
Nec obstat, quod vir Monasterium non fuerit ingressus, quia non est ne-
cessaria contemporanea habitus assumptio, & postea expectare tempus Professio-
nis alterius ad remittendam Professionem, ut in presenti casu fuerat
inter Confortes concordatum. Præterea non est semper necesse
quod uterque profiteatur, quia si non ad sit periculum incontinentia

vt propter etatem bene potest in seculo remanere; *cap. cum sis pra-*
ditus, Or. cap. significatis, de conuersione Coniugatorum, vt in casu nostro,
cum agatur de quinquagenario, & ultra. Imò in viro susceptio ordinis
sacri equiualeat professioni; *cap. Coniugium, cod. de*, sicuti est ad Epi-
scopatum promoueri; *cap. sand, cod. de*.

Nec obstat *cap. si uir, Or. uxori, ep. quaestio. 2.* ubi cauetur, ne vir, & vxor
sine conscientia Episcopi à matrimonio ad religionem diuertat, ubi
gloss. ponit separationem matrimonij sine auctoritate Episcopi non
posse fieri, quia respondetur, quod hoc verum est, quando matrimo-
nium praesumitur inualidum, vt ad aliud contrahendum transiri po-
tuit, quia hoc nequit fieri sine iudicio Ordinarij, vt statuitur in *cap. mul-*
torum, 3. q. 6. d. gloss. allegat. sed de separatione à vero, & valido matrimo-
nio, ob ingressum Religionis, est aliud ius in citato titulo de con-
uersione Coniugatorum, in quo nunquam de licentia ab Episcopo ob-
tinenda cauetur.

Vnde gloss. ipsa, & DD. in citato *cap. si uir, Or. uxori*, dupliciter interpret-
tant illam Episcopi conscientiam. Primo quidem quod possit peti,
sed ea etiam non obtenta ad Monasterium conuolari, argumento
cap. Dux, 19. q. 2. ubi quod Clericus etiam contradicente Episcopo
ad Religionem conuolare potest, ex instinctu Spiritus sancti. Vnde
elicir gloss. quod si fiat à Coniuge transitus ad Religionem sine licen-
tia Episcopi bene tenet, nec ab Episcopo reuocari potest, quod con-
stanti consuetudine probat.

Secundò interpretatur illa conscientia Episcopi, quo coniugati non so-
lum ad Religionem transire vellent, sed etiam Ecclesiam, & Monaste-
rium aedificare, in quo se conuertant, quia illud nequit aedificari sine
licentia Episcopi, *cap. Nemo Ecclesiam, de consecrat. dist. 1.*

Tertio respondetur, quod, quidquid ait, de hoc Patres non sunt pu-
niendi, quia nec cum vxore, nec cum Monialibus, nec cum Religio-
nis, vt sine Archiepiscopi licentia fieret, egerunt, sed totum hoc factum
fuit à Patre naturali Nouitiæ, qui vocabatur Blanes, non autem vt ab
Archiepiscopo supponitur à Procuratore Societatis, qui vocabatur
Pater Blanes, similitudinem enim hominis de dit ansam calumniandi.

Quarto, vir erat quinquagenarius, & valdè deuotus, & nulla aderat du-
bitatio incontinentiæ, & intendebat profiteri in Societate, & iam scri-
ptum fuerat Patri Generali pro licentia, & interim mulier ex feruore de-
uotionis habitum assumpserat Religionis de licentia Patris Generalis
Carmelitanorum, qui eam dare poterat, & in probatione remansisset
vsque quo Vir Societatem ingressus fuisset, vt vna die ipsa, & vir Pro-
fessionem emitterent.

Quinto, quod contra procedimenta Archiepiscopi ab aliquibus scriptum
fuerit,

fuerit, sibi imputet, qui Ministros, & Birruarios in Monasterium Monachialium pro extrahenda Nouitia infirma, cum tanta Monachialium iniuria, & populi scandalo transmisit, cum ipse iurisdictionem non haberet, nec factum legitimum reuocare posset ex prædictis.

Ad quartum dabitur fides authentica cum Instrumento, quod omnes Confessarij Societatis tempore Paschatis accedebant ad Confessionalia cum schedulis, de quibus agitur calamo, & atramento, & eas penitentibus ibi per se ipsos dabant, & nomina propria, & absoluti describebant, si autem aliquando aliquis Patrum in aliquo casu prætermisisset, non est materia ad eò grauis, vt propter hoc tota Societas non admittatur ad sua ministeria exercenda, nec tamè est verisimile, quod ministri Coquinæ has schedulas consignarent, vt ex aduerso figuratur.

Ad quintum, hæc fuit petra scandali, & causa proxima qua indignatus Archiepiscopus confessiones audiendi, & verbum Dei prædicandi cepit denegare facultatem. Factum sic se habet, Vectigal impositum est in carniua emptione, omnes etiã Ecclesiastici soluunt, sed postea ter in anno à Magistratu id quod soluerunt Ecclesiastici illis restituitur, in qua restitutione duo maximè præiudicialia accidebãt, quia Primo, multi exempti plus petebant restitui quã verè expendissent. Secundo, quia Canonicus, qui huic calculo assistebat, præuisionè habebat quatuor millium, aut etiã quinque scutorum, ad tollendum hæc præiudicia fuit à Magistratu consultus Episcopus pro remedio, quod cum per duos annos non dedisset, Magistratus fecit consultum doctissimum Virorum ex omni ferè Ordine, inter quos duo fuerant è Societate Iesu, & fuit conclusum modum illum posse mutari, & taxam fieri posse particularem cum particularibus exemptis, sic enim cessabat prouisio Canonici, & nemo plus iusto restitui sibi extorquebat. Huius consultationis forma, & rationes de ordine Magistratus ab vno Societatis fuerunt descriptæ, & à multis diuersorum Ordinum, ac Vniuersitatum subscriptæ; negotium fuit contra sensum Episcopi, & amaro animo doluit totamq. iram non contra Magistratum, aut alios, qui consultationem interuenerunt, & subscriperunt, sed contra solos Patres Societatis effudit. Videant Eminentissimi, An ex quo duo Patres inter tot alios de ordine Magistratus interfuerunt illi consultationi, & ex quo vnus de ordine eiusdem Magistratus scripsit consultationem, ac aliqui subscriperunt, sit causa iustificans denegandi confessiones, & prædicationes toti Societati? & maxime in re, quæ nihil nocet Archiepiscopo, nisi quod ipse Canonicum ad sui libitum pro obtinenda illa prouisione deputabat, sed si hoc erat contra bonum publicum, & de ordine Magistratus fuit factum, quomodo in hoc Patres omnes Societatis puniri debent.

Ad

Ad sextimum illa erat inter Patres, & Clericos Parochialis Ecclesie Sancti Nicolai Comitatus Valentie super eo, quod ipsi preterdebant, multis Patribus in eorum Ecclesia presente Corpore Missas celebrare, & per vim tentabant hanc eorum preterensionem sustentare: ad effugiendam violentiam, & scandalum, cum hac pauperula mulier Emula valde nobilis propè Domum Professam mandasset in eius die depositionis presente Corpore duas cantari Missas, Patres dixerunt nolle dare eam iam licitibus, & ideo vel eligeret sepulturam in alia Ecclesia, vel contenta esset sepelli de sero, quod vltimum ipsa libentissimè fecit: ex quo apparet quam iniuste censura Maumethanorū Patribus irrogetur. Quod verò sine Cruce, & lumine fuerit sepulturæ delata, in causa fuit quod Clerici illius Ecclesie illam tumulare etiam factis diligentijs cum Vicario generali noluerunt, cum rescuissent illius mutationem voluntatis; Vndè nobilis illè, & vicini cum foetorem non possent sustinere diutiùs, illam ad Ecclesiam miserunt, quam Patres de more Christiano sepelierunt ex charitate, nec hoc nouum est in illa Ciuitate, cū ipse Archiepiscopus famulos suos in suo Palatio morientes in vehiculo sine Cruce, sine luce imponat, & ad Patres Dominicanos, qui per mille passus, & vltra distant sepelliendos transmittat.

Et hic apparet ipsius Archiepiscopi amaritudo, qui hoc imponit Patribus innocentibus, & eos punit, & ab eis satisfactionem expetit, quibus merito Archiepiscopus ipse satisfacere deberet; die enim sequenti in festo Pentecostes iolemnitate Titulari, cum frequentissimus esset populus Archiepiscopus misit Satellites, & exhumato Corpore ad Domum eiusdem Nobilis illud deferri iussit, quod postea Clerici ad eandem detulerunt Ecclesiam, & licet contra Bullas Apostolicas perturbauerint, & molestauerint Patres, vt iure merito contra illius ministros, vt excommunicatos Conservator Patrum procedere potuisset nihilominus ne prouocaret Archiepiscopum abstinuit.

Ad septimum facta per P. Prouincialem exacta diligentia super veritate illius facti. An scilicet aliquis Religiosus asseruisset, nõ debuissè illum facinorosum pro excommunicato se gerere, nihil sincere etiam delato iuramento reperijt; cur igitur D. Archiepiscopus vult magis credere facinoroso, sine iuramento ad se exonerandum id asserenti, quam Religioso cum iuramento id ipsum roganti? & non solum credere, sed ipsum cum tota Societate punire.

Ad vltimum respondetur, vt ad præcedentes non potuisse verificari præsentam approbationem extractionis; Vndè ex sola opinioe Archiepiscopi, vel maleuoli alicuius delatione non debet, nec potest Archiepiscopus procedere ad pœnas, & non aduisiones, cum imò in similibus iuxta sacros Canones probationes debeant esse luce meridiana.

videtur et hie autem non solum non adfunt probationes, sed
vero presumptio est in contrarium, attento, quod Patres cum alijs Or-
dinarijs totius Regni in maxima pace exsunt, & assistunt, & ma-
gati sunt. Et Pater Generalis ac Provinciales semper iniungunt de-
bitam omnibus Patribus reverentiam, & obsequium erga Archie-
piscopum.

Quare &c.

Ioannes Naldus

(The following text is a dense Latin transcription of the original document's main body, which is oriented upside-down on the page. The text is mirrored and largely illegible due to the image's orientation and the quality of the scan.)

DILECTIS FILIIS, MODERNO,

pro tempore existentis Præposito, & Socijs Societatis IESU, in Alma Urbis nostræ canonice instituta

PAVLVS PAPA III.



DILECTISSIME In Salutem, & Apostolicam benedictionem nemini. Cum inter cunctas sollicitudines nostras, quibus nos premit pastoralis officium, illa sit præcipua, vt gregi dominico, nobis superna dispositione commisso, animarum cura non desit, ne illum, antiquus serpens humani generis inimicus, indefensum, & imparatum inuadat. Attendentes igitur ad fructus, quos in domo Domini hæcenus produxistis, & producere non desinitis, vestra religione, integritate, scientia, doctrina, moribus, & experientia plurimum in Domino confidentes, vobis, quos alias, Societatem vestram de IESU approbando, confirmando, & benedicendo, ac perpetua firmitatis munimine roborando, sub nostra, & Apostolica Sedis protectione suscepimus, & cuiuslibet vestrum, qui ad hoc idoneus repertus, & per vestre Societatis Præpositum, pro tempore existentem deputatus fuerit, in quibusvis ecclesijs, & locis ac placis communibus, seu publicis, & alias vbi que locorum Clero, & populo verbum Dei prædicandi, proponendi, & interpretandi, ac eos iam veritatis edocendi, & ad bene beateque viuendum: ita, vt in vobis verbo pariter, & exemplo discantur, in Domino hortandi, & admonendi, nec non illis ex vobis, qui presbyteri fuerint, quorumcumque vtriusque sexus Christiani fidelium, ad vos vndeunque accedentium confessiones audiendi, & confessionibus diligenter auditis, ipsos, & eorum singulos, ab omnibus, & singulis eorum peccatis, criminibus, excessibus, & delictis, quantumcunque grauibus, & enormibus, etiam Sedis Apostolicæ referuatis, & à quibusvis, ex ipsis casibus resultantibus sententijs, censuris, & poenis ecclesiasticis (exceptis contentis in Bulla, quæ in die coronæ Domini solita est legi) absoluendi, ac eis pro commissis peccentiam salutarem iniungendi, nec non vota quæcunque per eos pro tempore emissa (vltimariis, visitationis liminam beatorum Petri, & Pauli Apostolorum de Vrbe, ac Sancti Iacobi in Compostella, nec non Religionis, & Castitatis votis duntaxat exceptis) in alla pietatis opera commutandi: Ac Missas ante diem, circa vltimam diuinam læcem, & etiam infra horam post meridiem, quando, & quoties, stante legi-

legitimo in pedimento, moderno, & pro tempore existente Praeposito
vestro praefato id necessarium, vel alias in Domino expedire visum fue-
rit, celebrandi: Et post, seu ante illarum celebrationem, aut alias
Christifidelibus ipsis Eucharistia, & alia ecclesiastica Sacramenta, sine
alicuius prauidicio ministrandi; Dioecesanorum locorum, Rectorum
Parochialium, & aliarum Ecclesiarum, aut quorumuis aliorum licen-
tia, desuper minimè requisita, acturas canonicas diurnas, parite: &
nocturnas, secundum vsum Romanae Ecclesiae nouiter editum dicen-
di, & recitandi, ita, quod ad alium vsum obseruandum, seu officium
dicendum minimè teneantur; plenam, & liberam facultatem aucto-
ritate Apostolica per praesentes ad nostrum; & Sedis Apostolicae be-
neplacitum concedimus. Quocirca vniuersis, & singulis locorum Or-
dinarijs, eorumque Vicarijs, & alijs Superioribus mandamus, quate-
nus ipsi, vel duo, aut vnus eorum, si, & postquam praesentes literae eis
intimate fuerint, ac quoties, pro parte alicuius ex vobis, quilibet eo-
rum fuerit requisitus; in praemissis efficacis defensionis praesidio assi-
stentes faciant, eisdem praesentes, ac in eis contenta quaecunq; firmi-
ter obseruari, nec permittant quemlibet ex vobis, super praemissis, &
eorum singulis, per quoscuq; desuper, quomodolibet molestari,
impediri, aut inquietari; contradictores quoslibet, & rebelles, per cœ-
suras ecclesiasticas, & alia iuris remedia (appellatione postposita) com-
pescendo. **NON** obstantibus quibusuis constitutionibus, & ordina-
tionibus, ac prohibitionibus, & literis Apostolicis, etiam per Sixtum
Quartum in capitulo. Et si dominici; & alios Romanos Pontifices,
praedecessores nostros, ac nos, & Sedem praedictam, etiam consistoria-
liter editis, & factis, quibus omnibus illorum tenores, ac si de verbo
ad verbum insererentur praesentibus, pro expressis habentes, ad huius-
modi effectum, pro hac vice duntaxat specialiter, & expressè deroga-
mus; & derogatum esse decernimus; ceterisque contrarijs quibuscun-
que: Volentes etiam, & eadem auctoritate Apostolica decernentes,
quod praesentium transumptis, manu alicuius Notarij publici subscri-
ptis, & alicuius Praelati, aut personae in dignitate ecclesiastica consti-
tutae sigillo munitis eadem fides vbique locorum in iudicio, & extra
illud, prorsus adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si ef-
fense exhibita, vel offensa. Sic igitur, filij, his vobis concessis faculta-
tibus, ad omnipotentis Dei honorem, & animarum salutem efficaciter,
sicque diligenter vti studeatis; quod, per sollicitudinis vestrae solertiam,
catholicae pietatis fructus prouendemi. Dat. Romae apud Sanctum Pe-
trum, sub annulo Piscatoris, die tertia Iunij M. D. XLV. Pontificatus
nostri Anno Undecimo.

Bla. et Fulgin.

AGRA
CONGREGATION
Regulation
VALLETTA

For
Pastor Society
Provisional

1898
THE
Regulation

S A C R A
CONGREGATIONE
Regularium
VALENTINA.

Pro
Patribus Societ. IESV.
Prouinciz Aragoniz.

Contra
Ill.^{l^l} D. Archiepisc.
Valentinum.

Informatio.

R O M A E,
Typis Reu. Cam. Apost.
Super. permissu.